

er en rigtig Vej at betræde; mig forekommer det, at det at følge den Hovedbetragtning, som har gjort sig gjældende her i Loven fra Regjeringens Side, vil fyldestgjøre den Modstand, som her har været imod at vedligeholde dette industrielle Institut for Statens Regning; man følge denne Hovedtanke, men vedblive dog at yde en Understøttelse til Hesteavlen, saaledes som Landets forskellige Stedligheder fordre det, thi det er det, der ligger i Institutet. Man skal alene forbeholde sig at yde Understøttelse til de forskellige Foreninger, der danne sig med dette Formaal, og som selv styde til, og da skal Præmieuddelingen indskrænkes alene til Medlemmerne af selve Foreningen; Den, der ikke vil yde sin Skærv til Foreningen, skal heller ikke have Adkomst til at faae Præmier fra den. Derved vil man bringe de forskellige Betragtninger til at gjøre sig gjældende efter bedste Skjønsmhed; de, der ville fremkalde ædle Racar, slutte sig sammen i Foreninger, der altsaa alene gaae ud paa at belønne for ædle Racar, at holde Hingste af ædel Race og at faae de Tilskud i samme Maal som det, de selv yde. De derimod, der ville fastsætte og udvikle Hesteavlen — ja, et æret Medlem (Ovistsgaard) forkaster dette, men man forkastede ogsaa i sin Tid Hesteloven, som vi foreslog den; vi see Sagen forskjelligt, og det kommer meget af vore forskellige Standpunkter, thi jeg giver mig ikke af med at aale Heste — jeg siger altsaa, at de, der ville fortsætte og udvikle Hesteavlen paa den Maade, de ansee for nyttigt for Landet, for at fremkalde en god og brugbar Handelsvare, ville slutte sig sammen i andre Foreninger, gjøre de til deres Formaal fornødne Skridt, sandsynligviis naae det bedste Maal og faae Understøttelse af Regjeringen dertil. Der foreligger altsaa endnu et Spørgsmaal, nemlig det: Skal Regjeringen overlade Foreningerne en fuldkommen fri Raadighed over de Midler, den giver? Dertil svarer jeg Ja; jeg troer, at Regjeringen ikke nyttigviis kan gjøre bedre, men derimod kan Landstutmeesteren, hvis han skal have Lov til at leve — vi vide, at det er vanskeligt at blive af med betalte Folk, og man veed desuden, at et vist Embedsantal er en Domaine for dem, der skulle leve af Embederne — dersom man altsaa

skal beholde en Landstutmeester, d. v. s. en saadan Mand, der ved en tilbørlig Grad af Sagkundskab i denne Retning kan være Ministerens Die — jeg troer ikke, man tydeligere kan udtrykke det, som Landstutmeesteren under et saadant Forhold kan blive, — saa kan han faae sin Virkekreds derved, at han møder ved de Dyrstuer, hvor Statens Penge gaae ind med i Præmieuddelingen, lægger Mærke til, hvad der foregaaer, giver Indberetning derover og forbeholdes Ret til at indbrænde de af vedkommende Forening selv indbrændte Heste med et hyderligere Stempel, med Stempleet med Kronen paa. Dersom han da er en, saa vigtig Mand, at hans Stempel fortjener nogen Anerkjendelse, vil han derved skaffe en saadan Værdi og en saadan Betydning til de Dyr, Stempleet kommer paa, at det vil friste Landboforeningerne og Hesteopdrætterne til at tage Hensyn til hans Mening. Har han derimod ikke nogen saadan Betydning, lader han sig friste og forlede af forskellige Indflydelse — og mange Indflydelse gjøre sig gjældende under saadanne Forhold — vil det være bedre at lade ham alene holde sig til at gjøre Opregnelser om, hvad han seer foregaae og at gjøre Indberetning derom. Jeg troer, at ved at gaae ind paa Loven fra denne Side vil man undgaae det, som forekommer mig at være fordærveligt, at indblande et heelt Hesteholdssystem i Amtsraadets Virksomhed. Det at vælge Amtsraadene efter Hesteliebhaber vil være fordærveligt, og det at vælge dem aldeles uafhængigt deraf vil gjøre, at de ville have meget mindre Interesse for den hele Hestefag. Det er ikke to Ting, der hange sammen. Det er desuden en Pligt og Byrde at paalægge Amtsraadet, der allerede har Pligt og Byrde nok isorveien, som ikke er Umagen værd, og som kan gjøre, at mange flere ville undbrage sig for Amtsraadsvirksomheden, end det allerede nu er Tilfældet.

Hvad det ærede Medlem for Rjpsenhavns 6te Valgkreds (Bliren-Finecke) har sagt om Stamstutteriet og hele Tilstanden der, kan jeg i det Hele ganske tiltræde. Der er ikke Noget i Verden, som virkelig kan kaldes den Fredesrikshorgske Stutterivrace; det er en Ting, der